

אלי אליהו

גוש 11, חלקה 4

על הקרקע צפור שמוטה. גם היא
אתה. סתו קרב בטפירות עננים,
בשעטות קר. על הקרקע צפור שמוטה,
צפור המות וצפור הדרור.

ובית עומד כנגד
בית וקיר כנגד קיר,
ואוטובוסים מכרסמים דרךם
כתולעים במעי העיר. ואני בחדרי,
מדפדף בתמונות שהתפתחו בלשכה האפלה
של הלב, כותב לך גלויית געגועים
לשלח לכתבתך האחרונה:
גוש 11, חלקה 4.

קנרית במכרה

לא שירתה
כי אם שתיקתה
היא האות המבשר –
כשרונה הטבעי למות בזמן,
כלומר לפניהם.

רגישה מכדי לסבל
את הרעל ולו לנגע אחר
היא הקרבן והיא הנביאה.

(מה שלא

יאמר בשיר וביפי
יאמר במות ובדממה).

טעות לחשב שהם הולכים
שבי אחרי קולה. שירה אינה זהב.
אין להם ענין בדברים
שאין עמם תועלת.

כשהיא צונחת ללא
רוח חיים, הם יודעים שעליהם
להמלט. רק המות דובר
תמיד אמת.

המעקלים

דפקו על הדלת בצהרי היום (אי הכנה
עם העיריה בענין גבית הארנונה).
באו עם אקדחים, אבל שלפו טפסים.
כך וכך מטרים מרבעים, אמרו,
כך וכך חובות מצטברים, רביות,
פגורים. ראו ספרים על המדפים,
על הספה, על השלחן. הגבה שאל
אם אני עושה דוקטורט. לא, אמרתי,
משורר. ראה את הספר שלי על השלחן,
פתח וקרא בקול: "העולם מתקלף אחרנית
כמו נשל נחש ענק". יפה, אמר, העולם
מתקלף אחרנית. ממש יפה. הסכימו
לחלק את החוב לתשלומים שונים. מכל
הספרים עקלו שורת שיר אחת והלכו.